

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Janou Příbylovou ve věci

žalobkyně: **Cinemart, a.s.**, IČO 45272514
sídlem Národní 60/28, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Mgr. Rudolfem Leškou, LL.M., Ph.D.
sídlem Apolinářská 445/6, 128 00 Praha 2

proti
žalované: **petacloud a.s.**, IČO 04172159
sídlem Javorová 3096, 434 01 Most
zastoupená advokátem Mgr. Janem Krabcem, LL.M.
sídlem Hybernská 1033/7, 110 00 Praha 1

o zaplacení 976 800 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení se co do požadavku žalobkyně na zaplacení úroku z prodlení ve výši 11,75 % z částky 976 800 Kč od 25. 4. 2022 do 28. 2. 2023 zastavuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 976 800 Kč s úrokem z prodlení ve výši 11,75 % z částky 976 800 Kč od 1. 3. 2023 do zaplacení, a to do tří dnů od doručení rozsudku žalované.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 150 939,80 Kč k rukám zástupce žalobkyně, a to do tří dnů od doručení rozsudku žalované.
- IV. Rozsudek je předběžně vykonatelný.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se po žalované žalobou, která byla v řízení vedeném pod sp. zn. 12 Cm 7/2021 uplatněna jako vzájemný návrh a která byla usnesením ze dne 7. 10. 2022, č. j. 12 Cm 7/2021-83, vyloučena k samostatnému řízení, domáhala zaplacení částky 976 800 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že je distributorem filmů hollywoodských studií Universal a Paramount Pictures i celé řady divácky úspěšných českých filmů. V roce 2020 získala od společnosti Marlene Film Production, s.r.o. licenci k zvukově obrazovému záznamu audiovizuálního díla Šarlatán režiséřky Agniezsky Holland, která žalobkyni opravňovala k výhradnímu zpřístupňování záznamu veřejnosti prostřednictvím sítě internet způsobem, že kdokoli k němu může mít přístup na místě a v čase dle své volby. Poté, co jej žalobkyně na internetových stránkách www.filmnazivo.cz uvedla v on-line premiéře, se záznam prakticky okamžitě objevil na internetovém úložišti Ulož.to, provozovaném žalovanou, kde byl veřejnosti bez souhlasu žalobkyně volně nabízen ke stažení. Žalovaná byla žalobkyní na internetovou premiéru předem upozorněna a požádána, aby přijala vhodná technická opatření, kterými by jeho nahrání účinně zamezila. Film se na platformě žalované během osmačtyřiceti hodin od premiéry vyskytoval celkem devětkrát. Žalobkyně přistoupila k notifikaci konkrétních závadných souborů, specifikovaných jejich URL adresou, a dožadovala se jejich neprodleného odstranění. Přestože bylo žalované oznámeno, že se na jejím úložišti vyskytuje obsah, k jehož zpřístupňování prostřednictvím sítě internet svědčí žalobkyni výhradní oprávnění, zůstaly soubory obsahující záznam audiovizuálního díla na internetových stránkách Ulož.to veřejnosti nadále přístupné. Žalobkyně je přitom přesvědčena, že jakmile se poskytovatel služby informační společnosti dozví o výskytu protiprávního obsahu, musí kromě jiného učinit i veškeré kroky, které lze od něj spravedlivě očekávat, aby porušování autorských práv na své platformě zabránil, například zavedením vhodných technologických prostředků. Žalovaná navíc z přítomnosti chráněného obsahu na svém serveru v nezanedbatelné míře profitovala. Ačkoli je služba stahování souborů uživatelům poskytována bezplatně, rychlost stahování závisí na tom, zda je uživatel držitelem kreditů, které si může od žalované zakoupit. Uživatelé služby se také mohou účastnit některého z tzv. affiliate programů, kterými je žalovaná podněcuje k nahrávání lukrativního obsahu. Lukrativnost nahrávaných souborů je ovšem dána tím, že jejich obsah podléhá ochraně podle autorského zákona, a tudíž jej zpravidla nelze volně šířit. Uživatelé podílející se na nahrávání obsahu jsou pak žalovanou odměňováni připsáním určitého objemu kreditů ve prospěch jejich uživatelských účtů, v závislosti na velikosti nahraného souboru a četnosti jeho stažení ze strany ostatních uživatelů. K nahrávání chráněného obsahu přispívá i to, že na stránkách žalobkyně lze prostřednictvím vyhledávače, obsahujícího i funkci našeptávání, dohledávat konkrétní obsah a že jednotlivé soubory lze díky jejich indexaci podle nejrůznějších kritérií třídít. Z důvodů výše popsaných se žalobkyně po žalované domáhá vydání toho, oč se zpřístupňováním záznamu bez řádné licence obohatila. Výši bezdůvodného obohacení odvozuje z částky 20 000 EUR, za kterou poskytla podlicenci společnosti Netflix, provozující stejnojmennou službu, když tato částka je částkou obvyklou za poskytnutí licence k obdobným českým filmům. Žalobkyně dále navrhovala, aby soud vyslovil, že rozsudek je předběžně vykonatelný, s tím, že žalovaná dlouhodobě neplní svou povinnost zakládat do obchodního rejstříku zákonem předepsané listiny, na což rejstříkový soud reagoval zahájením řízení o jejím zrušení. U Nodus Technologies spol. s r.o., která službu Ulož.to provozovala do roku 2016 a kterou žalovaná v provozování této služby nahradila, poté, co bylo ze strany kolektivních správců rozpoutáno několik soudních sporů, společníci a jednatelé společnosti (a nyníjší členové správní rady žalované) J.K. a S. P. přistoupili k její záměrné likvidaci. I u další společnosti Raretes s.r.o. vedlo nezakládání listin do obchodního rejstříku ke zrušení společnosti a nařízení její likvidace. Vzhledem k tomu, že se likvidovaná společnost nacházela v úpadku a její majetek by podle zjištění likvidátora nepostačoval ani k uhrazení nákladů insolvenčního řízení, rejstříkový soud ji postupem podle § 82 rejstříkového zákona vymazal. S. F. je přitom pověstný právě systematickým likvidováním společností, jejichž podrobný výčet žalobkyně podala ve svém návrhu ze dne 16. 5. 2023. Stejně by mohlo nastat i u žalované, tedy by byla zmařena možnost, aby se žalobkyně domohla svého nároku v exekučním

řízení. Žalobkyně poukázala na to, že oba členové správní rady žalované se v nedávané době ocitli v hledáčku Policie České republiky, která je stíhá z páchání různých finančních machinací a s tím související manipulace s účetními výkazy.

2. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout s tím, že jako provoz internetového úložiště požívá zvláštního režimu, který je upraven zákonem o některých službách informační společnosti. Tento režim, pro nějž se vžilo označení bezpečný přístav (safe harbour), žalovanou při absenci zvláštních okolností zprošťuje odpovědnosti za obsah nahraný na úložiště jednotlivými uživateli. Opuštění tohoto režimu je kromě výskytu určitého protiprávního obsahu vázáno na splnění dalších předpokladů, jako je vědomost provozovatele služby o tom, že se tento protiprávní obsah v jeho službě nachází (tuto vědomost poskytovatel služby zpravidla získává na základě oznámení nositele práv), a skutečnost, že provozovatel služby po zjištění tohoto obsahu nebo jednání neprodleně nekonal s cílem daný soubor znepřístupnit a zabránit jeho opětovnému nahrání. V posuzované věci však k naplnění těchto předpokladů nedošlo. Veškeré soubory, které byly žalované notifikovány za současného uvedení jejich URL adresy, byly ze služby trvale odstraněny a i po jejich odstranění si žalovaná počínala tak, aby zamezila jejich opětovnému sdílení. Po nařízení předběžného opatření žalovaná v pravidelných intervalech manuálně dohledávala soubory, jejichž název obsahoval slovo „šarlatán“ nebo jeho nejrůznější modifikace. Skutečnost, že žalovaná dohled nad obsahem úložiště skutečně prováděla, vyplývá i ze snímků předložených žalobkyní, ze kterých je patrné, že výsledky vyhledávání se v průběhu času měnily a že žádný ze souborů se v nich neobjevoval opakovaně. Žalovaná závadné soubory průběžně mazala, byť připouští, že vzhledem k počtu uživatelů její služby a objemu ukládaných dat se tak mohlo stát s delší prodlevou. Je tedy možné, že inkriminované soubory se na úložišti mohly ojediněle vyskytnout, ovšem pouze dočasně. Předložené snímky podle žalované neprokazují, že by se předmětné dílo na úložišti nacházelo kontinuálně, tj. po celé naříkané období. Kromě toho žalovaná uživatele své služby v rámci obchodních podmínek informuje o tom, že je zakázáno nahrávat na úložiště obsah, jehož zpřístupňování by zasahovalo do autorských práv, blokuje soubory, stejné soubory nejdou nahrát a existuje tzv. oznamovací tlačítko. Pokud jde o případnou povinnost vyhledávat aktivně další soubory, jejichž obsah je rovnocenný se souborem již dříve notifikovaným, žalovaná má za to, že jí takovou povinnost neukládá ani unijní, ani vnitrostátní právní úprava. Žalovaná proto odstraňuje pouze obsah, který se nachází na URL adresách poskytnutých oznamovatelem. To má své technické důvody. Žalovaná dále uváděla na pravou míru fungování partnerských programů Linkshare+ a Webmaster+, které oproti minulosti doznalo značných změn. V rámci programů tak již nejsou uživatelé odměňováni za stahování jimi nahraných souborů jinými uživateli, ale za zvyšování návštěvnosti internetových stránek žalované prostřednictvím propagace jejich služeb (umístění reklamních bannerů) nebo sdílením odkazů na konkrétní soubory, za podmínky, že si uživatel od žalované zakoupí libovolný obnos kreditů. Odměnou pro účastníky programu pak nejsou kredity, nýbrž peněžní odměna. Žalovaná dále namítala, že svým jednáním nemohla naplnit pojmové znaky bezdůvodného obohacení. Skutková podstata bezdůvodného obohacení předpokládá, že obohacený získá majetkový prospěch užíváním věci nebo jiné majetkové hodnoty bez právního či spravedlivého důvodu. Ekvivalentem tohoto majetkového prospěchu je vždy majetková ztráta na straně ochuzeného. Užíváním autorského díla je za daných okolností třeba rozumět sdělování díla veřejnosti. Žalovaná však předmětné autorské dílo, respektive jeho záznam, takto neužívá. Rozhodovací praxe je podle žalované ustálena v závěru, že za uživatele autorského díla lze v poměrech služby internetového úložiště považovat výhradně osobu, která soubor obsahující toto dílo na úložiště nahrála a tím jej neoprávněně zpřístupnila veřejnosti. Majetkový prospěch, jehož získání by zakládalo nárok na vydání bezdůvodného obohacení, navíc nelze spatřovat v příjmech z prodeje kreditů, které lze směřovat za doplňkové služby (například za umožnění vyšší rychlosti stahování), ani v příjmech z prodeje reklamního prostoru, a to pro absenci příčinné souvislosti mezi užíváním autorského díla (jeho záznamu) a vzniklým majetkovým prospěchem. Nelze totiž akceptovat tezi, že by žalobkyně byla ochuzena o příjmy, které by jí při pravidelném (právem aprobovaném) chodu věcí vůbec nevznikly.

Majetkovou ztrátu by z tohoto důvodu bylo nutno spatřovat nanejvýš v ušlé licenční odměně. Doplnkové služby poskytované žalovanou nadto nemají žádnou souvislost s výskytem souboru obsahujícího záznam audiovizuálního díla Šarlatán, ale pojí se s hlavním předmětem podnikání žalované, kterým je poskytování prostoru pro ukládání dat poskytnutých uživateli služby. Úplatu za doprovodné služby by žalovaná inkasovala vždy, bez ohledu na to, jaký konkrétní obsah by se na jejím úložišti nacházel. Žalovaná nesouhlasí ani se způsobem stanovení výše bezdůvodného obohacení, předestřeným žalobkyní. Výpočet žalobkyně totiž vychází z výše licenční odměny, za které je společnosti Netflix umožňováno výhradní užívání licencovaného obsahu bez jakéhokoli územního omezení. Rozsah, ve kterém byl záznam díla zpřístupněn na platformě Netflix, tak nelze srovnávat se zpřístupňováním tohoto obsahu prostřednictvím úložiště provozovaného žalovanou. K návrhu na vyslovení předběžné vykonatelnosti rozsudku se žalovaná vyjádřila tak, že ani tento nemůže být důvodný. Žalovaná plnila to, co jí bylo uloženo pravomocnými soudními rozhodnutími. Žalovaná si je vědoma, že u rejstříkového soudu bylo iniciováno řízení o jejím zrušení, v této záležitosti podniká nezbytné kroky a podnět k zahájení musela rejstříkovému soudu podat žalobkyně, když tímto argumentuje a údaj není patrný z obchodního rejstříku. Podání návrhu na předběžnou vykonatelnost je zjevným zneužitím procesních prostředků, které by nemělo požívat právní ochrany. Pokud jde o žalobkyní namítaný proces řízení likvidace žalované (včetně vytváření paralely ke společnosti Nodus Technologies), nejedná se o nic víc než o pouhou smyšlenku. K likvidaci přechozího provozovatele serveru Ulož.to došlo téměř po osmi letech od jeho převzetí S.em F.em, mezi převody a likvidací společnosti tedy není dána blízká časová souvislost, která by zavdávala důvod pochybovat o tom, co bylo skutečnou pohnutkou pro změnu ve vlastnické struktuře. Nabyvatelem podílu byl navíc třetí subjekt, kterého s žalovanou nepojí žádná vazba, a žalovaná tudíž nad jeho jednáním neměla žádnou kontrolu. Stěží tedy mohla ovlivnit, jaký bude další osud převedené společnosti, potažmo její likvidaci odvrátit. Kromě toho má žalovaná značné pochybnosti o tom, zda lze obavy žalobkyně o dobytost její pohledávky kvalifikovat jako nebezpečí těžko nahraditelné nebo značné újmy, tím spíše, že žalovaná částka je pro žalobkyni jen pomyslnou kapkou moří (z hlediska celkových příjmů plynoucí žalobkyni z titulu licenčních odměn se jedná o zcela zanedbatelnou částku).

3. Soud provedl dokazování, provedené důkazy zhodnotil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a na tomto základě učinil následující skutková zjištění.
4. *Z výpisu z obchodního rejstříku a informací o společnosti Cinemart* soud zjistil, že žalobkyně je obchodní společností zabývající se distribucí filmů hollywoodských studií Universal a Paramount Pictures pro území České republiky. Současně je distributorem a koproducentem řady českých filmů.
5. *Z distribuční smlouvy ze dne 21. 2. 2019 ve znění dodatku č. 1 ze dne 2. 11. 2020 včetně smluvních podmínek* soud zjistil, že na základě smlouvy uzavřené s produkční společností Marlene Film Production, s.r.o. se žalobkyně stala distributorkou filmu Šarlatán režisérky Agnieszky Holland (2020) pro území České republiky. Smlouvou bylo žalobkyni ve vymezeném rozsahu propůjčeno výhradní oprávnění užívat zpřístupňováním veřejnosti záznam audiovizuálního díla, audiovizuální dílo jako takové a veškerá díla, umělecké výkony a další nehmotné statky chráněné právem duševního vlastnictví, které byly v audiovizuálním díle užity. Distribuční oprávnění se vztahuje na projekce v kinech, videodistribuci a distribuci prostřednictvím sítě internet. Doba licence činí 10 let s počátkem odstupňovaným rozdílně pro jednotlivé způsoby distribuce podle doby, která uplynula od data premiéry.
6. *Z výpisu ze živnostenského rejstříku, ze všeobecných smluvních podmínek služeb poskytovaných společností Ulož.to cloud a.s. na stránkách ulož.to* soud zjistil, že žalovaná je obchodní společností provozující server a další hardwarové a softwarové nástroje sloužící k ukládání uživatelského obsahu, k němuž mohou mít ostatní uživatelé prostřednictvím sítě internet neomezený přístup (není-li soubor uzamčen heslem). Každý nahraný soubor je jednoznačně identifikován jeho URL adresou. Kromě toho je žalovaná poskytovatelkou dalších služeb doplňkové povahy. Podle smluvních podmínek služeb

poskytovaných žalobkyní je uživatel zodpovědný za veškerý obsah, který na server umístí, přičemž prohlašuje, že je oprávněn na server tento obsah umístit, a že ani umístění tohoto obsahu na server jej této odpovědnosti nijak nezbujuje. Žalobkyně pak jakožto poskytovatel služby žádnou kontrolu oprávněnosti, respektive neoprávněnosti ukládání nebo sdílení uživatelského obsahu, neprovádí. Žalobkyně si nicméně podle podmínek poskytování služby vyhrazuje právo uživatelský obsah odstranit, znepřístupnit či jinak omezit jeho dostupnost, tak aby jej nebylo možno vyhledat prostřednictvím funkce vyhledávání, dozví-li se o jeho protiprávní povaze nebo o protiprávním jednání uživatele.

7. *Z produktového listu Ulož.to a snímků obrazovky zachycujících obsah internetových stránek uložit* soud zjistil, že žalovaná na svých internetových stránkách zobrazuje reklamu. Reklama může být realizována formou banneru, zobrazujícího se na domovské stránce, v rámci výsledků vyhledávání nebo na stránce s detailními informacemi souboru a odkazem pro jeho stažení (v detailu souboru). Reklama také může mít podobu videa, které lze shodně jako banner umístit na domovskou stránku nebo do detailu souboru, případně se může přehrávat při stahování souboru.
8. *Z obsahu internetových stránek Ulož.to nadepsaného spojením Dobít kredit* soud zjistil, že žalovaná nabízí uživatelům své služby možnost zakoupení kreditů, které lze směňovat za možnost stahování datových souborů neomezenou rychlostí nebo za možnost on-line přehrávání videí, tj. přehrávání videí přímo v okně prohlížeče bez nutnosti jejich stažení. Cena kreditů se pohybuje v rozmezí od 49 do 999 Kč v závislosti na objemu dat, pro které lze uvedené výhody využít. Objem těchto dat může činit 10 až 340 GB. Jako variantu, která je mezi uživateli nejvyužívanější, žalovaná uvádí balík kreditů umožňující rychlejší stažení nebo on-line přehrání 150 GB dat za cenu 499 Kč. Žalovaná mimoto nabízí službu předplatného s názvem Ulož.to Disk, jež uživatelům přináší výhodu neomezeného prostoru pro ukládání jejich souborů a neomezenou rychlost stahování. Cena předplatného začíná na 125 korunách za měsíc.
9. *Z podmínek affiliate programů Linkshare+ a Webmaster+* soud zjistil, že žalovaná registrovaným uživatelům své služby nabízí účast v doplňkových programech. V rámci programu Linkshare+ jsou uživatelé odměňováni za to, že pomocí elektronické komunikace nebo sociálních sítí sdílejí odkazy na konkrétní soubory umístěné na serveru žalované. V rámci programu Webmaster+ žalovaná odměňuje uživatele, kteří na své internetové stránky umístili reklamní banner propagující její služby. Pokud si uživatel, který byl na stránky žalované přeměrován pomocí odkazu nebo banneru umístěného na web účastníkem programu zakoupí kredit, obdrží účastník programu odměnu (provizi) ve výši činící až dvacet procent z ceny zakoupeného kreditu. Provize získané účastníkem programu se evidují na samostatném účtu. Dosáhnou-li ve svém souhrnu částky 500 Kč, může uživatel požádat o jejich vyplacení bezhotovostním převodem.
10. *Z dopisu žalobkyně ze dne 13. 11. 2020 ve věci audiovizuálního díla Šarlatán včetně doručení veřejné datové zprávy* soud zjistil, že žalobkyně uvedeného dne žalované oznámila, že dne 30. 11. 2020 bude v České republice zahájena oficiální on-line distribuce audiovizuálního díla Šarlatán. Současně vyslovila obavu, že záznam tohoto díla se po svém uvedení ocitne i ve službě poskytované žalovanou. V této souvislosti žalobkyně již dopředu poukázala na to, že žádné osobě neudělila podlicenci k takovému zpřístupnění předmětného díla, jakýkoli výskyt tohoto díla na serverech žalované, stejně jako jeho zpřístupňování prostřednictvím služeb žalované tak bude představovat nelegální zásah do jejích práv. Současně žalobkyně po žalované požadovala, aby s využitím běžně dostupných technologických nástrojů přijala vhodná opatření předcházející tomu, aby byl snímek Šarlatán prostřednictvím její služby veřejnosti zpřístupněn. Současně projevila vůli poskytnout žalované za účelem pořízení digitálního otisku rozmnoženinu filmu. Dopis byl žalované doručen 16. 11. 2020.
11. *Z dopisu žalobkyně ze dne 9. 12. 2020 ve věci reakce na žádost o přijetí opatření k zamezení veřejného zpřístupnění rozmnoženin audiovizuálního díla včetně doručení veřejné datové zprávy* soud zjistil, že žalovaná na požadavek žalobkyně reagovala sdělením, že informace, které se vyskytují na cloudovém

úložišti, nezpřístupňuje veřejnosti žalovaná, nýbrž uživatelé úložiště. Žalovaná jako poskytovatelka předmětné internetové služby vystupuje pasivně a v intencích zákona o některých službách informační společnosti, podle něhož nemá povinnost dohlížet na obsah ukládaných informací ani vyhledávat skutečnosti poukazující na protiprávní obsah informací. Současně žalovaná poukázala na to, že jí zákonná úprava ukládá konat teprve tehdy, dozví-li se prokazatelně o protiprávní povaze konkrétního uloženého obsahu nebo o konkrétním protiprávním jednání uživatele své služby. Z toho důvodu požadovala, aby oznámení o výskytu závadného souboru obsahovalo konkrétní URL adresu, na níž je soubor umístěn, oznámení názvu chráněného díla, na základě něhož by měla žalobkyně sama aktivně vyhledávat veškeré závadné soubory, nepovažovala za postačující.

12. *Z plné moci ze dne 18. 3. 2020* soud zjistil, že žalobkyně zplnomocnila společnost Weemaz 2.0 s.r.o. k tomu, aby v souladu s jejími pokyny zaslala poskytovatelům služeb informační společnosti výzvy k znepřístupnění nebo odstranění obsahu ve smyslu § 5 zákona o některých službách informační společnosti.
13. *Z e-mailové zprávy společnosti Weemaz 2.0 s.r.o. ze dne 30. 11. 2020 ve věci nahlášení nelegálního obsahu* soud zjistil, že uvedeného dne bylo žalované prostřednictvím elektronické korespondence oznámeno, že na její službu, respektive na tam specifikovanou URL adresu, byly bez souhlasu nositelů práv umístěny rozmnoženiny audiovizuálních děl a zvukově obrazových záznamů podléhající ochraně podle autorského zákona. Současně byla žalovaná upozorněna na to, že je podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých službách informační společnosti povinna neprodleně učinit kroky k odstranění nebo znepřístupnění tohoto souboru.
14. *Z e-mailové zprávy odeslané dne 30. 11. 2020 z adresy abuse@uloz.to ve věci odpovědi na nahlášení nelegálního obsahu a tiskového výstupu ze systému OTRS* soud zjistil, že v návaznosti na své oznámení obdržela žalobkyně automatickou odpověď, že nahlášený soubor byl označen k odstranění. Požadavek na odstranění byl ještě téhož dne v 14 hod. 10 min. zanesen do systému Open Technology Real Services (OTRS).
15. *Ze snímků obrazovky zachycujících obsah našeptávače a výsledků vyhledávání na internetových stránkách uloz.to ze dne 2. 12. 2020* soud zjistil, že po zadání hesla „šarlatán“ do pole pro vyhledávání, našeptávač uživatele ponouká k vyhledání výrazů „šarlatán“, „Šarlatán 2020 CZ“, „Šarlatán 2020“, „sarlatan 2020 cz film“, „Sarlatan cz avi“, „šarlatán avi“ a „Šarlatán 2020 CZ mp4“. Výsledky hlasování obsahují devět souborů, které již podle názvu souboru a zobrazovaného náhledu obsahují film Šarlatán. Všechny soubory vykazovaly shodnou stopáž 1:57:49. Po pravé straně výsledků vyhledávání se nacházel reklamní banner. Další reklamní sdělení se nacházelo v seznamu výsledků.
16. *Z reportů veřejně přístupných souborů (tickets 2020123010000258, 2020123010004423 a 2020123010004487)* soud zjistil, že dne 30. 12. 2020 došlo k vyhledání a vymazání šesti závadných souborů.
17. *Ze snímků obrazovky zachycujících obsah našeptávače a výsledků vyhledávání na internetových stránkách uloz.to ze dne 7. 4. 2022* soud zjistil, že po zadání hesla „šarl“ do pole pro vyhledávání, našeptávač uživatele ponouká k vyhledání výrazů „šarlatán“, „Šarlatán 2020 CZ avi“, „Šarlatán 2020“ a „sarlatan 2020 cz film“. Výsledky hlasování obsahují pět souborů, které podle názvu souboru a zobrazovaného náhledu opět obsahují film Šarlatán. Stopáž všech souborů činila 1:57:49, vyjma jediného souboru se stopáží 1:52:58. Velikost souborů se pohybovala v rozmezí od 1,1 do 5,1 GB. Po pravé straně se nacházel reklamní banner, který byl v jednom případě doplněn reklamním pozadím.
18. *Ze snímku obrazovky zachycujícího výsledky vyhledávání, ať již prostřednictvím vyhledávače provozovaného žalovanou, anebo vyhledávače dostupného na internetových stránkách gozofinder.com*, soud zjistil, že soubory obsahující film Šarlatán se na úložišti žalované vyskytovaly také ve dnech 7. 1. 2021, 23. 2. 2023 a 28. 2. 2023. I v těchto případech byla ve vyhledávači žalované a v detailu souboru zobrazována reklama. Současně byla uživatelům nabízena možnost rychlého stažení souborů za cenu 3,32 Kč.

19. Ohledáním internetových stránek žalované při jednání konaném dne 26. 1. 2023 soud zjistil, že poté, co bylo do vyhledávače na internetových stránkách Ulož.to zadáno do vyhledávače slovo šarlatán bez diakritiky, došlo k otevření internetové stránky www.gozofinder.com, zobrazující odkazy na soubory ve formátu mp4 a mkv apod., celkem 10 různých souborů. Po kliknutí na odkaz byl soud přesměrován na stránky Ulož.to, kde je náhled s informacemi o souboru a reklamní banery kolem náhledu. Z náhledu zřejmé, že lze přehrát video, které podle svého obsahu zjevně představovalo film Šarlatán. Umožněno stažení a rychlé stažení.
20. Z *nahlášení nelegálního obsahu (ticket 2020113010001857)* soud zjistil, že dne 9. 6. 2022 byl žalované nahlášen výskyt souboru obsahujícího film Šarlatán.
21. Z *obsahu internetových stránek Ulož.to nadepsaného spojením Nabrávám soubory* soud zjistil, že při zadání souboru s názvem „sarlatan-ukazka-10s.mp4“ se uživateli zobrazovala hláška „Autorsky chráněný obsah nemůže být zveřejněn. Po přihlášení bude dostupný jen z Vašeho účtu.“
22. Z *přehledů nazvaných jako Návštěvnost filmů za rok 2019 a Návštěvnost filmů za rok 2020*, dostupných na internetových stránkách Kinomaniak, soud zjistil, že návštěvnost filmu Šarlatán, který byl v premiéře uveden dne 20. 8. 2020, činila 252 686 diváků. Z českých filmů distribuovaných žalobkyní vykázaly srovnatelnou sledovanost například filmy Přes prsty (380 422 diváků), Vlastníci (321 617 diváků) a Teroristka (258 660 diváků) s premiérou v roce 2019.
23. Z *licenční smlouvy ze dne 21. 9. 2020 ve znění dodatku č. 1 ze dne 17. 8. 2021 a z doprovodné e-mailové komunikace mezi žalobkyní a společností Netflix* soud zjistil, že žalobkyně propůjčila společnosti Netflix oprávnění k užívání celé řady filmů, jejichž výčet je obsažen v příloze A. Právo k užívání těchto filmů zahrnovalo zejména sdělování veřejnosti prostřednictvím audiovizuálních služeb na vyžádání v rámci vymezeného území. Licence byla poskytnuta jako nevýhradní. Za poskytnutí oprávnění se společnost Netflix zavázala platit žalobkyni roční odměnu (licenční poplatek), splatnou na čtvrtletní bázi. Její výše se u shora uvedených filmů (Přes prsty, Vlastníci a Teroristka) pohybovala v rozmezí od 15 tisíc do 20 tisíc EUR. Veškeré zmíněné filmy byly společnosti Netflix dodány v originálním znění s anglickými titulky. V uvedeném rozmezí se pohybovala i licenční odměna za filmy Ženy v běhu a Zakleté pírkó, a to přesto, že se z hlediska návštěvnosti v kinech nejedná o srovnatelné tituly. Repertoár filmů, zahrnutých do předmětu licenční smlouvy, byl pozdějším dodatkem doplněn o film Šarlatán s licenčním poplatkem ve výši 20 000 EUR. I tento film byl Netflixu dodáván v originálním českém znění s anglickými titulky. Ve všech případech byla licence poskytnuta pouze pro území České republiky, potažmo i republiky Slovenské, a to na dobu dvou let (konkrétní období je vždy specifikováno v příloze smlouvy).
24. Z *potvrzení společnosti Netflix o provedených platbách* soud zjistil, že čtvrtletní splátka odměny, zaúčtovaná dne 14. 12. 2022, za licenci k filmu Přes prsty činila 2 000 EUR. Čtvrtletní splátka odměny za film Teroristka, uskutečněná dne 13. 1. 2023, činila 1 750 EUR.
25. Z *čestného prohlášení Xova Film, s.r.o. ze dne 26. 2. 2023* soud zjistil, že licenční odměna za uvedení snímku Běžná selhání na streamingové platformě typu Netflix po dobu tří let byla 1 875 000 Kč a tuto považují za obvyklou.
26. Z *čestného prohlášení LOVE.FRAME s.r.o. ze dne 26. 2. 2023* soud zjistil, že licenční odměna za uvedení snímku na streamingové platformě typu Netflix po dobu dvou let byla U Já, Olga Hepnarová v řádu vyšších statisíců, Lovení v řádu vyšších statisíců, Prvok, Šampón, Tečka a Karel v řádu milionů a Slovo v řádu vyšších statisíců a tyto považují za obvyklé.
27. Z *čestného prohlášení Lucky Man Films ze dne 26. 2. 2023* soud zjistil, že licenční odměna za uvedení snímku Zátopek na streamingové platformě typu Voyo po dobu sedmi let byla 6 000 000 Kč a tuto považují za obvyklou.

28. *Z čestného prohlášení WOG Film s.r.o. ze dne 26. 2. 2023* soud zjistil, že licenční odměna za uvedení snímku Jan Žižka na streamingové platformě typu Netflix po dobu dvou let byla 100 000 000 Kč a tuto považují za obvyklou.
29. *Z usnesení o zabavení trestního stíbaní ze dne 16. 6. 2023, č. j. KRPA-155630-66/TC-2022-001291*, soud zjistil, že Policie České republiky stíhá členy správní rady žalované Ing. J. K. a S. P. pro obvinění ze spáchání přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 2 alinea třetí trestního zákoníku. Uvedeného trestného činu se jmenovaní měli dopustit tím, že jako členové statutárního orgánu nezaložili do sbírky listin výroční zprávy a účetní závěrky za období 2015 až 2021, ač byla žalovaná ke splnění této povinnosti rejstříkovým soudem opakovaně vyzývána a ač jí byla pro nerespektování těchto výzev uložena pořádková pokuta. Nezakládání účetních výkazů policejní orgán vzhledem ke zjištěným okolnostem případu (zejména se zřetelem na množství se rozsudky, vyznávající ve prospěch nositelů autorských práv, a probíhající exekuční řízení) vyhodnotil jako cílené, vedené záměrem neumožnit obchodním partnerům, zákazníkům a jiným účastníkům hospodářské soutěže seznámit se se skutečným stavem hospodaření žalované a na ni navázaných společností, tvořících koncern provozující službu Ulož.to. Policejní orgán nevyloučil ani to, že nezveřejňování účetních výkazů může být motivováno snahou vyhybat se splnění soudem uložených povinností, spočívajících buď ve zdržení se protiprávního jednání, anebo v zaplacení přisouzené částky, neboť post provozovatele úložiště může formálně převzít jakákoli ze společností tvořících předmětné podnikatelské seskupení, aniž by to fakticky omezilo podnikání obviněných. Nositelům práv je taktéž ztěžováno uplatňování jejich majetkových nároků, neboť jsou významně omezováni v predikci, zda by žalovaná byla vzhledem ke svým majetkovým poměrům schopna případné nároky uspokojit. V závěrečné fázi prověřování navíc policejní orgán na podkladě informací poskytnutých Finančním analytickým úřadem zjistil, že prostřednictvím soukromých účtů Ing. K. a účtů jím ovládaných společností byly uskutečňovány mnohamilionové transakce, které nemají zjevné ekonomické opodstatnění. Převáděné prostředky byly podle analýzy FAÚ použity na pořízení nemovitosti společností 8byte company, a.s. (která jako důvod poskytnutí těchto prostředků uvedla zápůjčku od Ing. K.) a jako vklad do základního kapitálu nově zakládaných společností. Policejní orgán se přitom domnívá, že důvodem nezakládání účetních výkazů do sbírky listin bylo kromě již uvedeného právě zastírání nestandardních účetních operací.
30. Na základě zjištěných skutečností dospěl soud k následujícímu závěru o skutkovém stavu věci. Žalovaná je provozovatelkou internetové služby spočívající v ukládání datových souborů poskytnutých uživateli. S provozováním služby internetového úložiště je spojena celá řada doplňkových služeb. Nahrané soubory mohou uživatelé stahovat bezplatně, rychlost stahování je nicméně v takovém případě omezena. Mají-li uživatelé zájem stahovat soubory nahrané na úložiště jinými uživateli vyšší než základní rychlostí nebo si obsah souboru přehrát přímo v okně internetového prohlížeče, bez nutnosti jeho stažení do paměti vlastního zařízení, musí si za tím účelem zakoupit kredity, případně se stát předplatitelem služby Ulož.to Disk. Žalovaná nabízí možnost inzerce, která může být uskutečňována formou reklamních proužků (bannerů), videoreklamy nebo reklamního pozadí. Dne 30.11.2020 se na stránkách provozovaných žalovanou objevil soubor s dílem Šarlatán, který byl žalobkyní žalované nahlášen a žalovanou následně zneprístupněn. V období od 30. 11. 2020 do 28. 2. 2023 se na úložišti žalované průběžně vyskytovaly soubory obsahující zvukově obrazový záznam audiovizuálního díla Šarlatán, k jehož zpřístupňování prostřednictvím sítě internet svědčí na základě smlouvy uzavřené s výrobcem záznamu výlučné právo žalobkyni. Rovněž u souborů s tímto obsahem žalovaná zobrazovala reklamu, ať již v rámci výsledků vyhledávání, nebo v detailu souboru, a uživatelům, kteří projeví zájem o jeho stažení, zpřístupňovala placenou službu rychlého stahování. Licenční odměna za užívání díla Šarlatán prostřednictvím audiovizuálních služeb na vyžádání, s rozsahem omezeným na území České republiky a Slovenska, ve shora uvedením období činila 10 000 EUR, tedy v přepočtu cca 240 000 Kč ročně, v případě snímku Běžná selhání 625 000 Kč ročně, snímku Já, O.H. v řádu vyšších statisíců, snímku Lovení v řádu vyšších statisíců, snímku Prvok, Šampón,

Tečka a Karel v řádu miliónů, snímku Slovo v řádu vyšších statisíců, snímku Zátopek 857 142 Kč ročně a snímku Jan Žižka 50 000 000 Kč ročně.

31. Podle § 2991 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“), kdo se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.
32. Podle § 2999 odst. 1 o. z. není-li vydání předmětu bezdůvodného obohacení dobře možné, má ochuzený právo na peněžitou náhradu ve výši obvyklé ceny.
33. Podle § 79 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „aut. zák.“), zvukově obrazový záznam je záznamem audiovizuálního díla nebo záznamem jiné řady zaznamenaných, spolu souvisejících obrazů vyvolávajících dojem pohybu, ať již doprovázených zvukem, či nikoli, vnímatelných zrakem, a jsou-li doprovázeny zvukem, vnímatelných i sluchem.
34. Podle § 80 odst. 1 aut. zák. výrobce zvukově obrazového záznamu má výlučné majetkové právo svůj zvukově obrazový záznam užit a udělit jinému smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva; jiný může zvukově obrazový záznam užit bez udělení takového oprávnění pouze v případech stanovených tímto zákonem.
35. Podle § 18 aut. zák. sdělováním díla veřejnosti se rozumí zpřístupňování díla v nehmotné podobě, živě nebo ze záznamu, po drátě nebo bezdrátově (odst. 1). Sdělováním díla veřejnosti podle odstavce 1 je také zpřístupňování díla veřejnosti způsobem, že kdokoli může mít k němu přístup na místě a v čase podle své vlastní volby zejména počítačovou nebo obdobnou sítí (odst. 2). S účinností od 5. 1. 2023 byl odstavec 2 doplněn o další větu, a sice že tímto sdělováním díla veřejnosti je také zpřístupňování díla veřejnosti poskytovatelem služby pro sdílení obsahu online podle § 46 odst. 1, bylo-li dílo nahráno uživatelem takové služby.
36. Podle § 40 odst. 4 aut. zák. právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních právních předpisů zůstává nedotčeno; místo skutečně ušlého zisku se autor může domáhat náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem. Výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.
37. Podle § 41 aut. zák. domáhat se nároků podle § 40 odst. 1 písm. b) až d) a f) a § 40 odst. 3 a 4 je oprávněna namísto autora osoba, která smluvně nabyla výhradní oprávnění k výkonu práva dílo užit, nebo které je výkon tohoto oprávnění svěřen zákonem.
38. Podle § 5 zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti (dále jen „ZSIS“), poskytovatel služby, jež spočívá v ukládání informací poskytnutých uživatelem, odpovídá za obsah informací uložených na žádost uživatele, jen a) mohl-li vzhledem k předmětu své činnosti a okolnostem a povaze případu vědět, že obsah ukládaných informací nebo jednání uživatele jsou protiprávní, nebo b) dozvěděl-li se prokazatelně o protiprávní povaze obsahu ukládaných informací nebo o protiprávním jednání uživatele a neprodleně neučinil veškeré kroky, které lze po něm požadovat, k odstranění nebo znepřístupnění takovýchto informací (odst. 1). Poskytovatel služby uvedený v odstavci 1 odpovídá vždy za obsah uložených informací v případě, že vykonává přímo nebo nepřímo rozhodující vliv na činnost uživatele (odst. 2).
39. Podle § 6 ZSIS poskytovatelé služeb uvedení v § 3 až 5 nejsou povinni a) dohlížet na obsah jimi přenášených nebo ukládaných informací, b) aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní obsah informace.

40. Podle § 1970 o. z. po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel, který řádně splnil své smluvní a zákonné povinnosti, požadovat zaplacení úroku z prodlení, ledaže dlužník není za prodlení odpovědný. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujednájí-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená.
41. Prvně je třeba konstatovat, že soud má po provedeném dokazování za prokázané, že na internetové úložiště Ulož.to, provozované žalovanou, byly v období od 30. 11. 2020 do 28. 2. 2023 neznámými uživateli opakovaně nahrávány datové soubory obsahující zvukově obrazový záznam audiovizuálního díla Šarlatán a prostřednictvím tohoto úložiště byly záznamy zpřístupňovány veřejnosti způsobem, že kdokoli z uživatelů internetu k nim mohl mít přístup na místě a v čase dle své volby. Uvedený způsob užívání záznamu přitom spadá do rozsahu výhradní licence poskytnuté žalobkyni jeho výrobcem, takže v souladu s § 18 a násl. ve spoj. s § 80 odst. 1 aut. zák. je to právě a jen žalobkyně, kdo je oprávněn dotýcný záznam tímto způsobem užít.
42. Není přitom na překážku, nebylo-li prokázano, že by soubory obsahující chráněný záznam byly prostřednictvím služby poskytované žalovanou zpřístupňovány každý jednotlivý den zkoumaného období. Postačí, pokud má soud za prokázané, že se dotýcné soubory na úložišti v kratších či delších intervalech vyskytovaly opakovaně, jakož i to, že žalovaná u nich průběžně zobrazovala reklamu. Soud v tomto směru vycházel z dnes již ustálené právní praxe týkající se kontrolní činnosti kolektivních správců při výkonu kolektivní správy, prosazované například Ústavním soudem v jeho nálezu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2186/14. Ústavní soud v citovaném nálezu (konkrétně v bodě 30 odůvodnění) uzavřel, že se jeví jako neakceptovatelný požadavek, aby kolektivní správci prokazovali, že k produkci jimi spravovaného repertoáru děl prostřednictvím zařízení umožňujícího přenos televizního či rozhlasového vysílání docházelo po celou dobu, po kterou vymáhají své dlužné nároky, a že v zájmu účinné ochrany autorských práv a práv s autorským právem souvisejících lze zpravidla tolerovat určitou míru presumpce. Tyto závěry soud shledává přílehlavými i na projednávanou věc. Ani na nositele práv samotné jistě nelze klást požadavek, aby prokazovali, že k zásahům do jejich práv docházelo v každý okamžik naříkaného období, tím spíše, trval-li protiprávní stav po relativně dlouhou dobu. Vzorek výskytů protiprávního obsahu zajištěný pro důkazní účely žalobkyní je podle soudu natolik reprezentativní, aby byl způsobilý založit důvodný předpoklad, s mírou pravděpodobnosti blíží se jistotě, že závadný obsah se na úložišti žalovanou skutečně vyskytoval bez přestání, a nikoli nahodile a zcela výjimečně, jak argumentovala žalovaná.
43. Soud se dále zabýval tím, zda byly zpřístupněním chráněného obsahu na platformě žalované naplněny předpoklady odpovědnosti za škodu, popřípadě zda se žalobkyně může s úspěchem domáhat vydání toho, oč se žalovaná obohatila užitím záznamu, aniž pro takové užití existoval spravedlivý důvod. Při právní kvalifikaci předmětného jednání soud vycházel v souladu s komentářovou literaturou z toho, že delikt škody a kvazidelikt bezdůvodného obohacení nabývají dle současné zákonné úpravy v autorském právu zvláštního významu, neboť to souvisí se zásadně odlišným koncepčním přístupem současného autorského zákona oproti předchozím zákonným úpravám. Právo na autorskou odměnu za užití díla totiž není považováno za součást absolutního autorského práva, nýbrž může vyplývat pouze z jednotlivých závazkových poměrů, kterými se autorské právo relativizuje. Z toho tedy plyne, že v případě neoprávněného užití díla není nárok na uhrazení ušlé autorské odměny zvláštním autorskoprávním nárokem, nýbrž obecným soukromoprávním nárokem z bezdůvodného obohacení. Při rozlišování mezi škodou a bezdůvodným obohacením je rozlišujícím právě vznik obohacení na jedné straně. Jednoduše řečeno, jakmile je naplněn též znak obohacení, jde o skutkovou podstatu bezdůvodného obohacení, nikoli o skutkovou podstatu škody, která tento znak nemá. Z toho vyplývá, že užívá-li někdo bez smluvní nebo zákonné licence autorské dílo, obohacuje se, neboť neplatí odměnu za získání smluvní licence. Kromě toho se obohacuje i tím, že užívá cizí předmět, aniž na to vynaloží náklady nejen finanční, ale i časové aj., které by jinak, pokud by jednal po právu, byl vynaložil. (srovnej Telec, I., Tůma, P. Autorský zákon, Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019)

44. Současně obecně platí, že o bezdůvodném obohacení lze obecně hovořit tehdy, dostalo-li se plněním bez právního důvodu majetkové hodnoty tomu, komu bylo plněno, takže v jeho majetku došlo buď ke zvýšení aktiv, anebo ke snížení pasiv, případně se jeho majetkový stav nezmenšil, ač by se tak za běžných okolností stalo. Za plnění bez právního důvodu lze považovat i užívání cizí věci bez platného právního titulu opravňujícího k takovému užívání (typicky nájemní nebo licenční smlouvy), čímž uživateli vzniká majetkový prospěch, respektive bezdůvodné obohacení, které je povinen podle § 2991 odst. 1 o. z. vydat ochuzenému. V demonstrativním výčtu skutkových podstat, obsaženém ve druhém odstavci citovaného ustanovení, je pak jako bezdůvodné obohacení výslovně zmíněn i majetkový prospěch získaný protiprávním užitím cizí hodnoty. Protože neoprávněný uživatel není v tomto případě schopen spotřebované plnění v podobě užívání cizí věci vrátit, je povinen nahradit bezdůvodné obohacení peněžitou formou (§ 2999 odst. 1 o. z.). Majetkovým vyjádřením tohoto prospěchu je částka, která odpovídá částkám vynakládaným obvykle na daném místě a v daném čase na užívání obdobné majetkové hodnoty a kterou by byl uživatel za obvyklých okolností povinen platit, pokud by si obstaral řádný užívací titul, v daném případě licenční smlouvu (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 28 Cdo 4184/2018, a judikatura v něm citovaná).
45. Za daných okolností soud shrnuje, že je bezdůvodné obohacení možno spatřovat v tom, že žalovaná ušetřila náklady, které by jinak musela vynaložit, aby si k užití (k tomu viz dále) předmětného záznamu opatřila od žalobkyně potřebnou podlicenci. Ekvivalent nákladů, které jsou pro pořízení takové podlicence obvykle třeba, je proto žalovaná podle § 2991 odst. 1 a § 2999 odst. 1 o. z. povinna žalobkyni vydat. (srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR - senátu ze dne 17.10.2018, sp. zn. 30 Cdo 1280/2018) Je třeba si totiž uvědomit, že k tomu, aby dílo bylo na stránkách žalobkyně, žalobkyně nemá vůbec žádný právní titul.
46. Žalovaná se na úkor žalobkyně obohacovala také tím, že obsah neoprávněně nahraný na své úložiště zhodnocovala ve svůj prospěch. Jak vyšlo najevo z provedeného dokazování, žalovaná na stránky obsahující odkaz pro stažení souboru umísťovala reklamu, za což bez jakýchkoli pochybností inkasovala od zadavatelů reklamy peněžní prostředky. Tyto prostředky žalovaná získala, aniž se o to sama přičinila, tedy aniž se sama stala nositelem práv k užívání předmětného záznamu, zahrnujících mimo jiné i právo zobrazovat ve spojení s tímto záznamem reklamu. Současně se žalovaná obohacovala na úplatě, za kterou od ní uživatelé nabývali kredity směnitelné za doplňkové služby. Tyto kredity mohli uživatelé využít například ke stahování souborů vyšší než základní rychlostí, jež žádnému zpoplatnění nepodléhá. Soud přitom nepochybuje o tom, že byť i jen zanedbatelný počet uživatelů od žalované zakoupil kredity právě proto, aby je použil ke zhlédnutí filmu Šarlatán prostřednictvím její platformy. Bylo přitom prokázáno, že za stažení jednoho souboru o velikosti 1,1 GB by žalovaná obdržela 3,32 Kč, přičemž nebylo nikterak neobvyklé, že velikost souborů, obsahujících zmíněný film, dosahovala i 3,5 GB, tedy více než trojnásobku. I příjmy z prodeje reklamního prostoru a příjmy z prodeje kreditů, které žalovaná nabyla v důsledku protiprávního jednání uživatele své služby, lze proto kvalifikovat jako bezdůvodné obohacení, protože tyto jsou přímo spojeny s konkrétním dílem. I toto obohacení je žalovaná povinna žalobkyni vydat, tak aby mezi nimi došlo k nastolení právem požadovaného stavu. Soud si je vědom žalovanou předložených rozhodnutí (usnesení Nejvyššího soudu ČR - senátu ze dne 17.10.2018, sp. zn. 30 Cdo 1280/2018), má ale za to, že nelze bezdůvodné obohacení posuzovat pouze na základě existence nebo neexistence právního důvodu, ale i podle zásad slušnosti a zvyklostí soukromého života. Pokud by totiž žalobkyně zveřejnila dílo na své platformě, příjmy z reklamy i příjmy z rychlejšího stahování či částky za sledování on-line by získala žalobkyně a nikoli žalovaná.
47. Žalovaná stavěla svou obranu na tom, že zobrazování reklamy ani obchodování s kredity není navázáno na konkrétní obsah nacházející se na úložišti, nýbrž na poskytování služby jako takové. Jinak řečeno, uživatelé podle ní neplatí za možnost stažení konkrétního obsahu, nýbrž za možnost vyšší rychlosti stahování bez ohledu na stahovaný obsah. Soud ovšem této argumentaci

nepřisvědčil. Naopak, je to právě obsah umístěný na úložiště, který uživatele služby vede k otevření stránky s odkazem pro stahování, s nímž je spojeno i zobrazení reklamního sdělení. Pokud by uživatel na úložišti kýžený obsah na úložišti nevyhledal, ke zobrazení reklamy by zkrátka nedošlo. Stejně tak je soud navýsost přesvědčen o tom, že uživatelé služby kredity nenakupují proto, aby jim žalovaná zpřístupnila možnost vyšší rychlosti stahování, aniž by měli zájem o stahování konkrétního obsahu, ale právě proto, aby tyto kredity směnili za rychlejší stažení konkrétního filmu, o jehož zhlédnutí mají eminentní zájem, což je logickým zejména v případě audiovizuálního díla, které typicky svou velikostí vede uživatele k tomu, aby za rychlejší stahování platili.

48. Pro úplnost zbývá dodat již jen to, že ustanovení § 40 odst. 4 aut. zák. operuje s pojmem nakládání s dílem, který kromě užívání autorského díla ve smyslu § 12 a násl. aut. zák. zjevně zahrnuje i jiné myslitelné způsoby, jimiž lze s dílem nakládat. Neobstojí tedy argument, že žalovaná sama veřejnosti žádná díla nesděluje, protože tak činí výhradně uživatelé její služby.
49. Soud se ale dále věnoval i otázce sdělování a užívání díla, kdy na žalovanou dopadá specifický režim odpovědnosti, zakotvený v § 5 zákona o některých službách informační společnosti.
50. Právní úprava odpovědnosti za obsah uložený na datové úložiště přístupné veřejnosti prostřednictvím sítě internet je koncipována tak, že za uložený obsah primárně odpovídá uživatel, jenž na úložiště předmětný obsah nahrál a tím jej zpřístupnil veřejnosti ve smyslu § 18 aut. zák. Je-li služba některým z uživatelů zneužita k porušování nebo ohrožování práv k duševnímu vlastnictví, může se autor (nebo od něj odvozený nositel práv) po jejím poskytovateli domáhat v zásadě jen toho, aby se poskytování své služby v závadném rozsahu zdržel, jak autorský zákon předpokládá v § 40 odst. 1 písm. f). Tato povinnost se nicméně aktivuje teprve v okamžiku, kdy se poskytovatel služby dozví o tom, že na jeho úložišti je přítomen konkrétní závadný obsah. Vědomost poskytovatele služby o přítomnosti určitého protiprávního obsahu na jeho úložišti bývá v praxi zpravidla ztotožňována s okamžikem, kdy byl poskytovateli výskyt takového obsahu oznámen nositelem autorských práv.
51. Povinnost zdržet se v závadném rozsahu poskytování služby informační společnosti pak zahrnuje nejen povinnost neprodleně odstranit či znepřístupnit konkrétní notifikované soubory, ale též povinnost přijmout vhodná opatření, jež budou účinně předcházet a zabraňovat tomu, aby v budoucnu docházelo k opětovným zásahům do práv autora tím, že na úložiště bude umístěn soubor s obdobným obsahem, jako měl soubor, jenž byl již dříve poskytovateli služby notifikován jako soubor ohrožující nebo porušující práva duševního vlastnictví (k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 6. 2022, sp. zn. 23 Cdo 1840/2021, a náleze Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2023, sp. zn. III. ÚS 3077/22).
52. Pokud poskytovatel služby všem shora popsaným požadavkům vyhoví, je v souladu s § 5 ZSIS své odpovědnosti za obsah uložených informací podle autorského zákona zproštěn. K odpovědnosti je v takovém případě nutno pohánět výlučně uživatele, jenž chráněný obsah prostřednictvím služby veřejnosti neoprávněně zpřístupnil. Pokud se ovšem poskytovatel služby prokazatelně dozví o tom, že byl na jeho úložiště konkrétní obsah nahrán protiprávně, a přesto neprodleně nezasáhne tak, jak mu zákon ukládá, zproštění odpovědnosti podle § 5 odst. 1 písm. b) ZSIS pozbývá. Zproštění odpovědnosti by totiž z povahy věci mělo dopadat jen na takové poskytovatele, již při ukládání obsahu zůstávají pasivní. Vůči takovým poskytovatelům lze – jak již bylo řečeno – uplatňovat pouze nárok zakotvený v § 40 odst. 1 písm. f) aut. zák. Ostatní nároky zůstávají vyhrazeny pouze vztahu mezi autorem a uživatelem služby, založeným deliktním jednáním tohoto uživatele. Pokud však poskytovatel ze své pasivní role vystoupí, takže lze mít za to, že se sám na zpřístupňování protiprávního obsahu aktivně podílí nad rámec samotného ukládání datových souborů poskytnutých uživateli, lze i jeho jednání, stejně jako jednání uživatele, subsumovat pod sdělování díla veřejnosti ve smyslu § 18 aut. zák. Autor pak může po tomto poskytovateli požadovat nejen, aby se neoprávněného zásahu do jeho práv zdržel, tak jak mu to umožňuje § 40 odst. 1 písm. b)

aut. zák., ale rovněž se může domáhat náhrady způsobené škody (ušlého zisku) nebo vydání bezdůvodného obohacení.

53. V řízení bylo po skutkové stránce postaveno najisto, že žalovaná byla žalobkyní nejpozději 30. 11. 2020 zpravena o tom, že byl na její úložiště bez jejího souhlasu umístěn záznam požívající ochrany podle autorského zákona. Součástí oznámení bylo i uvedení URL adresy, jednoznačně identifikující umístění závadného souboru. Uvedeným dnem tak žalobkyně prokazatelně nabyla vědomost o tom, že je na jejím úložišti přítomen konkrétní protiprávní obsah. Na obdržené oznámení sice žalovaná v souladu s § 5 odst. 2 ZSIS reagovala odstraněním několika notifikovaných souborů, opatření, která žalovaná do provozu svého úložiště zavedla, avšak pouze v důsledku vydaného předběžného opatření, tedy nikoli z vlastní vůle, ovšem přesto k účinné ochraně duševního vlastnictví žalobkyně zjevně nevedla. I po tom, co byl žalované notifikován konkrétní obsah, se tento obsah na úložišti opakovaně vyskytoval.
54. Povinnosti poskytovatele služby informační společnosti se totiž neomezují jen na odstranění informací s totožným obsahem, jak namítala žalovaná, ale vztahují se i na odstranění informací s obsahem rovnocenným, tj. s obsahem, u něhož z důvodu podobnosti s obsahem již dříve notifikovaným nelze mít žádné pochybnosti o tom, že stejně jako předchozí soubor porušuje práva autora nebo jiného nositele práv, typicky držitele licence (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 3. 10. 2019 ve věci C-18/18, *Eva Glawischnig-Piesczek vs. Facebook Ireland Limited*).
55. Takové pojetí odpovědnosti se přitom nijak nepříčí ustanovení § 6 ZSIS, jež stanoví, že poskytovatelé služeb informační společnosti nejsou povinni dohlížet na obsah ukládaných informací ani aktivně vyhledávat skutečnosti a okolnosti poukazující na protiprávní obsah informace. Prostřednictvím citovaného ustanovení byl do vnitrostátního práva zakomponován unijní požadavek, vyplývající z čl. 15 směrnice o elektronickém obchodu, aby poskytovatelům služeb spadajících do působnosti této směrnice nebyla vnitrostátním právem ani vnitrostátními soudy ukládána tzv. obecná dohledová povinnost. Obecný dohled je v rozhodovací praxi Soudního dvora Evropské unie pojmán jako dohled, v rámci něhož musí poskytovatel služby informační společnosti výlučně na své náklady kontrolovat veškeré informace nahrávané na jeho úložiště nebo jejich podstatnou část a posuzovat, zda by jejich zpřístupněním veřejnosti nemohlo dojít k zásadu do práv duševního vlastnictví, zjednodušeně řečeno, zda je tento obsah na úložiště nahráván legálně, anebo nelegálně (srov. rozsudek ze dne 16. 2. 2012 ve věci C-360/10).
56. Od obecného dohledu je ovšem nutno odlišovat dohled zvláštní. V rámci této formy dohledu poskytovatel služby dohledává právě a jen soubory s obsahem, který již byl jednou v minulosti shledán protiprávním, a není proto třeba jeho protiprávnost znovu individuálně posuzovat. Takovou formu dohledu považuje unijní právo za přípustnou, stejně jako ji nelze považovat za rozpornou s právem vnitrostátním. Není přitom rozhodné, nakolik byl tento obsah v průběhu času pozměněn, muselo-li být žalované zřejmé, že i sdělováním pozměněného souboru dochází k porušování práv k dílu či záznamu, které byly obsahem souboru žalobkyní dříve nahlášeného. Žalovaná si tudíž musela být vědoma, že i k opětovně nahranému obsahu vykonává majetková práva žalobkyně a že po jeho opětovném nahrání znovu dochází k zásahu do těchto práv.
57. Soud musí se vši pečlivostí dbát o vyvažování práva obou dotčených stran, tedy poskytovatelů služeb informační společnosti na straně jedné a nositelů autorských práv a práv souvisejících na straně druhé. Nelze přitom tolerovat stav, kdy se provozovatelé internetových úložišť v zájmu ochrany svého ústavně zaručeného práva na podnikání a svobody projevu dovolávají absence jakýchkoli omezujících podmínek pro poskytování svých služeb za situace, kdy jejich podnikání má fatální následky pro výdělečnou činnost autorů nebo jiných původců tvůrčí činnosti. Zatímco podnikání žalobkyně je neodmyslitelně spjato se svobodou projevu a právem na svobodné šíření informací, podnikání autorů a jiných tvůrců se neobejde bez úcty k výsledkům jejich tvůrčí činnosti a respektování jejich práv, když i vytváření těchto hodnot je do značné formy podmíněno možností

dosahovat touto činností hospodářského prospěchu, tj. opatřit si tímto způsobem prostředky pro své živobytí a pro svou další činnost.

58. Vzhledem k tomu, že v současné době již existuje celá řada technologických prostředků, které dokáží rozpoznávat protiprávní obsah v návaznosti na jeho předchozí výskyt, není otázkou ani tak to, zda lze takový obsah vůbec účinně odhalit, spíše jako kdo ponese náklady na pořízení těchto prostředků a na jejich provoz. Nelze tolerovat dosavadní praxi, kdy si nejrůznější softwarové nástroje na své náklady opatrovali sami autoři a provozovatelé úložišť se s odvoláváním na nákladnost takového pořízení tvářili, jakože se jim žádné povinnosti nad rámec odstraňování souborů, které jim díky svým nástrojům nahlásili sami autoři, netýkají. Soud je přesvědčen, že spravedlivé uspořádání práv a povinností autorů a provozovatelů služeb veřejnosti přístupných cloudových úložišť na jednu stranu vyžaduje, aby to byl v první řadě autor, kdo se má brát o svá práva a na internetových úložištích dohledávat obsah, který do jeho práv zasahuje, na druhou stranu by to však měl být právě provozovatel internetového úložiště, kdo přijme taková technologická opatření, aby zamezil opětovnému zpřístupnění stejného obsahu, či mírně pozměněného. Stav, kdy autoři závadné soubory na internetových úložištích aktivně dohledávají, a to i po tom, co byl jejich závadný obsah poskytovateli služby nesčetněkrát notifikován, a provozovatel úložiště svou roli v tomto směru omezuje jen na mechanické zařazování oznámených souborů do fronty k odstranění a to dokonce s významným časovým odstupem, podle přesvědčení zdejšího soudu v žádném případě nezajišťuje nastolení spravedlivé rovnováhy mezi oběma zúčastněnými stranami. Nadto za situace, kdy základním kamenem služby žalované je vyhledavač souborů, který nejen je schopen vyhledávat podle názvu, ale i dále třídit soubory dle jejich obsahu (videa, textové soubory apod.), tedy dohledání obdobných souborů není ničím obtížným.
59. Stručně shrnuto, žalované nelze dát za pravdu v tom, že by nebyla povinna nad obsahem svého úložiště jakkoli dohlížet a že se její povinnosti omezují v zásadě jen na konkrétní datové soubory, specifikované jejich URL adresou, notifikované jí nositeli práv. Ba právě naopak, žalobkyně musí obsah svého úložiště kontrolovat, byť jen ve velmi omezeném měřítku, tj. v rozsahu informací, jež jí byly již dříve notifikovány jako protiprávní. K plnění zákonných povinností žalované postačovala kontrola, která by se nevymykala z definice takzvaného zvláštního dohledu, jehož výkon poskytovatelem služby informační společnosti unijní ani vnitrostátní úprava nezapovídá. Je proto nepřijatelná argumentace žalované, že požadavek na kontrolu obsahu úložiště přesahuje rámec zvláštního dohledu, stejně jako argumentace, že žalovaná by musela znovu individuálně posuzovat protiprávnost každého jednotlivého souboru (například souborů obsahujících jen ukázkou z filmu), a to právě proto, že rozsah povinnosti dohledu je vždy limitován požadavkem na rovnocennost dohledávané informace.
60. Soud je navíc přesvědčen, že k zajištění účinné ochrany dokonce ani nebylo třeba, aby žalovaná nad obsah ukládaný na její server jakkoli dohlížela. Postačilo by, pokud by uživatelům neumožnila nahrávat soubory s příponami příznačnými pro audiovizuální obsah, jejichž název by obsahoval výraz „šarlatán“ a jejichž stopáž by přibližně odpovídala délce záznamu, a tudíž by nebylo žádných pochyb o tom, že nahrávané soubory obsahují záznam stejnojmenného audiovizuálního díla. K naplnění cílů sledovaných účinnou právní úpravou by rovněž zcela postačovalo opatření spočívající v blokaci možnosti vyhledávání již jednou v minulosti nahlášeného obsahu. I takové opatření lze od běžně obezřetného subjektu rozumně očekávat. Nadto bylo v souběžném řízení, projednávaném pod sp. zn. 12 Cm 7/2021, prokázáno, že blokace určitého klíčového slova se nijak nevymyká z technických možností žalované.
61. Nad rámec odstranění či znepřístupnění opětovně uloženého obsahu navíc sama žalovaná nečinila žádná efektivní opatření, která po ní bylo možno spravedlivě požadovat a která by taktéž mohla přispět k minimalizaci zneužívání jejího úložiště k šíření statků chráněných autorským právem. Žalovaná ani netvrdila, že by uživatele za nahrání nelegálního obsahu reálně postihovala, například

že by skutečně přistupovala k blokadě jejich účtů a znemožnila stejným osobám otevírání dalších účtů. Ba co víc, soudu je z úřední činnosti známo a současně to uvádí i sama žalovaná, že žalovaná přinejmenším po část nařikávaného období uživatele své služby za nahrávání obsahu honorovala kredity v závislosti na četnosti stažení nahraného souboru a že uživatelé mohli tyto kredity proměnit za doplňkové služby, například za využití vyšší rychlosti stahování. Tyto kredity byly připisovány i ve prospěch uživatelů nelegálního obsahu, a to i za situace, kdy žalovaná z důvodu ochrany duševního vlastnictví nahraný obsah na základě notifikací nositelů práv vymazala. Ani v tomto ohledu žalovaná netvrdila, že by byly přidělené kredity uživatelům dopouštějícím se protiprávního jednání odnímány, což by podle soudu taktéž mohlo k předcházení šíření protiprávního obsahu napomoci. Lze se tudíž důvodně domnívat, že uživatelé byli k nahrávání nelegálního obsahu motivováni právě poskytováním kreditů, které jim umožňovaly využívat okruh doplňkových služeb, za které museli ostatní uživatelé platit.

62. Z důvodu shora popsaných lze konstatovat, že žalovaná požadavkům, které jsou na ni zákonnou úpravou kladeny, nedostála, za což jí zákon o některých službách informační společnosti sankcionuje vznikem odpovědnosti za obsah informací nahraných uživatelem ve smyslu § 5 ZSIS.
63. Po tom, co soud dospěl k závěru, že nárok na vydání bezdůvodného obohacení je co do základu opodstatněný, dále posuzoval výši tohoto nároku. Soud využil toho, že autorské právo umožňuje vést o výši bezdůvodného obohacení zjednodušené dokazování, tak aby nebylo nutno prokazovat přesnou částku, o níž se žalovaná nakládáním s dílem bez spravedlivého důvodu obohatila na úkor žalobkyně. Autorský zákon totiž v § 40 odst. 4 věte druhé připouští, aby byla výše bezdůvodného obohacení bez ohledu na jeho skutečnou výši stanovena jako dvojnásobek obvyklé licenční odměny. Při stanovení výše obvyklé licenční odměny soud považoval za určující výši odměny, kterou žalobkyně ujednala se společností Netflix za to, že jí propůjčila oprávnění ke sdělování záznamu audiovizuálního díla Šarlatán prostřednictvím stejnojmenné streamingové služby. Výše licenční odměny za užívání záznamu po dobu čtyřadvaceti měsíců činila 20 000 EUR. Rozsah poskytnuté podlicence, která byla sjednána jako nevýhradní, byl přitom, pokud jde způsob užití a jeho územní dosah, srovnatelný s rozsahem zpřístupňování záznamu na úložišti žalované. Podlicencí bylo společnosti Netflix uděleno oprávnění sdělovat film Šarlatán prostřednictvím sítě internet tak, že kdokoli k němu mohl mít přístup na místě a v čase dle své volby, tedy obdobným způsobem, jak bylo činěno prostřednictvím služby žalované. Licence byla omezena pouze pro území České republiky a Slovenska. Neobstojí proto argumentace žalované, že snímek mohla na platformě Netflix zhlédnout i masa zahraničních diváků, s ohledem na to, že zde byla dostupná i verze s anglickými titulky. Současně nevyšly najevo žádné okolnosti, pro které by sjednaná výše odměny nemohla být považována za obvyklou, tím spíše, že žalobkyně za obdobné částky poskytovala podlicenci i k ostatním titulům spadajícím do jejího repertoáru. Současně z provedeného dokazování plyne, že ostatní vlastníci práv k audiovizuálním dílům, konkrétně českým filmům obdobně známým a uvedeným v obdobné době, přenechávají práva za obdobné a vyšší licenční odměny. I z tohoto pohledu soud má za to, že to, že obvyklá výše licenční odměny činila v rozhodném období 10 000 EUR za rok. Vzhledem k tomu, že záznam byl na platformě žalované zpřístupňován veřejnosti po dobu sedmadvaceti měsíců, činí výše obvyklé odměny za toto období 22 500 EUR, tedy v přepočtu více než jeden milion korun.
64. Z popsaných důvodů soud žalobě ve výroku II. tohoto rozsudku co do práva na zaplacení částky 976 800 Kč vyhověl. Povinnost zaplatit spolu s dlužnou částkou též úrok z prodlení plyne z § 1970 o. z. Jeho výše byla stanovena v souladu s ustanovením § 2 nařízení č. 351/2013 Sb., tedy jako repo sazba platná k 1. 1. 2022 (3,75 %) zvýšená o osm procentních bodů.
65. Co do požadavku na zaplacení úroku z prodlení ve výši 11,75 % ročně z částky 976 800 Kč od 25. 4. 2022 do 28. 2. 2023 vzala žalobkyně podanou žalobu zpět a žalovaná s jejím zpětvzetím souhlasila. Soud proto postupoval podle § 96 odst. 2 a 3 o. s. ř. a řízení v rozsahu zpětvzetí zastavil (výrok I. tohoto rozsudku).

66. S ohledem na shora rozvedené závěry, které soud k úvaze o důvodnosti žaloby vedly, soud v odůvodnění rozsudku pro stručnost nerozvádí dílčí skutková zjištění učiněná z dalších v řízení provedených a shora nezmíněných důkazů. Soud zamítl ostatní důkazní návrhy pro jejich nadbytečnost, když tyto směřovaly k prokázání skutečností, které pro rozhodnutí soudu z hledisek výše uvedených nebyly podstatnými. Konkrétně soud neprováděl důkazy, které se vymykaly z žalobou vymezeného období, tj. které se časově vztahovaly k době po 28. 2. 2023. Dále soud zamítl návrh žalované na provedení znaleckého posudku, kterým by bylo demonstrováno, jaké negativní důsledky by případné vyhovění žalobě přineslo pro internetové prostředí, zejména pak pro služby založené na uživatelském obsahu. Znalecký posudek byl žalobkyní označen k důkazu až po tom, co nastaly účinky koncentrace řízení, jedná se tedy o důkaz nepřípustný ve smyslu § 118b odst. 1 o. s. ř. Polemika s právním názorem soudu nadto jistě nepředstavuje skutečnost, která by měla být činěna předmětem dokazování. Soud neprováděl dokazování ani znaleckým posudkem, který měl zhodnotit technické možnosti identifikace určitého obsahu při ověřování obsahu audiovizuálních souborů. Ani tyto konsekvence by totiž nebyly způsobitelné výše uvedené právní závěry zvrátit.
67. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 142 odst. 1 a § 151 o. s. ř. a ve věci zcela úspěšně žalované přiznal na náhradě nákladů řízení celkem 150 939,80 Kč.
68. Uvedená částka je tvořena odměnou za zastupování advokátem podle § 6 odst. 1 ve spoj. s § 8 odst. 1 a § 7 bodem 6 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „a. t.“), ve výši 67 100 Kč za pět úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, vzájemný návrh ze dne 25. 4. 2022, účast na jednání před soudem dne 26. 1. 2023 v trvání 55 min., účast na jednání před soudem dne 25. 4. 2023 v trvání 1 h 52 min. a účast na jednání před soudem dne 13. 7. 2023 v trvání 2 h) à 12 200 Kč a za jeden půlúkon (návrh na vyslovení předběžné vykonatelnosti rozsudku ze dne 16. 5. 2023), vypočtené z tarifní hodnoty 976 800 Kč, šesti režijními paušály podle § 13 odst. 4 a. t. à 300 Kč, náhradou za daň z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen ze své odměny a z náhrady svých hotových výdajů povinen odvést podle zvláštního právního předpisu, ve výši 14 469 Kč, náhradou nákladů vynaložených na překlady důkazů ve výši 18 730,80 Kč a náhradou zaplaceného soudního poplatku ve výši 48 840 Kč.
69. Za účelné ve smyslu § 142 o. s. ř. nepovažoval soud úkony spočívající v doplnění žaloby o další tvrzení v návaznosti na výzvu soudu dle § 118a o. s. ř. (k tomu viz podání ze dne 28. 2. 2023 a ze dne 5. 4. 2023), v písemném vyhotovení závěrečného návrhu a ve vyjádření ve věci samé ze dne 29. 6. 2023. Žádné z těchto podání totiž neobsahovala žádná tvrzení ani žádné důkazní návrhy, které žalobkyně nemohla pojmout již do svého vzájemného návrhu. Závěrečné návrhy pak účastníci přednesli při posledním jednání dne 13. 7. 2023. Soud přitom již dopředu avizoval, že pokud si účastníci podklady pro své přednesy připraví písemně a tyto písemné podklady před jednáním založí do spisu, nebude jim za tento úkon žádná další odměna nad rámec odměny za účast při jednání přiznána, neboť písemný závěrečný návrh pouze usnadňuje přednes a není samostatným úkonem právní služby.
70. Platební místo bylo stanoveno podle § 149 odst. 3 o. s. ř.
71. Ve výroku IV. soud k návrhu žalobkyně v souladu s § 162 odst. 2 o. s. ř. vyslovil, že rozsudek je předběžně vykonatelný. Soud v tomto ohledu vyhodnotil jako podstatné, že proti vrcholným představitelům žalované bylo zahájeno trestní stíhání a že předmětem obvinění je nerespektování povinnosti zakládat do obchodního rejstříku zákonem stanovený okruh účetních výkazů (výročních zpráv a účetních závěrek), tedy ta samá skutečnost, která vyvolala hrozbu zrušení žalované rejstříkovým soudem. Policejní orgán se přitom domnívá, že jedním z důvodů, pro které nebyly účetní výkazy do sbírky listin zakládány, mohou být nestandardní finanční operace (na které policií upozornil Finanční analytický úřad), respektive přelivy milionových částek mezi soukromým účtem Ing. J. K. a účty jím ovládanými společnostmi, jejichž důvod je nejasný a které zjevně neměly

žádné ekonomické opodstatnění. Policejní orgán rovněž pojal podezření, že žalovaná se porušováním shora uvedené povinnosti snaží nositelům práv k duševními vlastnictví ztížit jejich postavení, neboť nositelé práv nemají vzhledem k absenci účetních výkazů sebemenší představu o stavu hospodaření žalované, a tudíž nemohou kvalifikovaně posoudit, zda se jim náklady spojené s uplatňováním jejich majetkových nároků někdy v budoucno vrátí. Žalovaná se navíc tímto způsobem může vyhýbat plnění svých platebních povinností, neboť může kdykoli předat provozování služby jakékoli jiné koncernové společnosti. Soud proto přisvědčil žalované, že pokud by žalovaná v důsledku nekontrolovaných přelivů prostředků zmařila uspokojení její pohledávky, znamenalo by to pro žalobkyni značnou újmu.

72. Předběžnou vykonatelnost rozsudku pak soud v souladu s § 160 odst. 4 o. s. ř. promítl i ve lhůtách k plnění stanovených ve výročí II. a III. rozsudku, jejichž počátek byl určen od doručení rozsudku žalované jako tomu, kdo má podle rozsudku plnit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

Nesplní-li povinný povinnosti uložené mu tímto rozsudkem v určených lhůtách dobrovolně, může se oprávněný domáhat jejich splnění nařízením soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Praha 13. července 2023

Mgr. Jana Příbylová
soudkyně